HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

4 octombrie 2024*

„Recurs – Protecția denumirilor de origine și a indicațiilor geografice – Regulamentul (UE) nr. 1151/2012 – Articolele 7 și 8 – Articolul 49 alineatul (2) și articolul 50 alineatul (1) – Întinderea controlului Comisiei Europene asupra cererilor de înregistrare a denumirii ca indicație geografică – Partajarea competențelor între autoritățile naționale și Comisie – Condiții de înregistrare a unei denumiri”

În cauza C-579/23 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, introdus la 19 septembrie 2023,

Cunsorziu di i Salamaghji Corsi – Consortium des Charcutiers Corses, cu sediul în Borgo (Franța),

Charcuterie Fontana, cu sediul în Borgo,

Costa et Fils, cu sediul în Urtaca (Franța),

L’Aziana, cu sediul în Bastelica (Franța),

Charcuterie Passoni, cu sediul în Venzolasca (Franța),

Orezza – Charcuterie la Castagniccia, cu sediu în San-Giuliano (Franța),

Salaisons Réunies, cu sediul în Penta-di-Casinca (Franța),

Salaisons Joseph Pantaloni, cu sediul în Sarrola-Carcopino (Franța),

Antoine Semidei, cu sediul în Castellare-di-Casinca (Franța),

L’Atelu Corsu, cu sediul în Ajaccio (Franța),

reprezentați de T. de Haan și V. Le Meur-Baudry, avocats,

recurenți,

cealaltă parte din procedură fiind:

* Limba de procedură: franceza.

Comisia Europeană, reprezentată de M. Konstantinidis, C. Perrin și B. Rechena, în calitate de agenți,

pârâtă în primă instanță,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul A. Arabadjiev, președinte de cameră, domnii T. von Danwitz, P. G. Xuereb și A. Kumin și doamna I. Ziemele (raportoare), judecători,

avocat general: domnul M. Campos Sánchez-Bordona,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 27 iunie 2024,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin recursul formulat, recurenții solicită anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 12 iulie 2023, Cunsorziu di i Salamaghji Corsi – Consortium des Charcutiers Corses și ceilalți/Comisia (T-34/22, denumită în continuare „hotărârea atacată”, EU:T:2023:386), prin care acesta a respins acțiunea lor având ca obiect anularea Deciziei de punere în aplicare (UE) 2021/1879 a Comisiei din 26 octombrie 2021 de respingere a trei cereri de protejare a unei denumiri ca indicație geografică, în conformitate cu articolul 52 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1151/2012 al Parlamentului European și al Consiliului [„Jambon sec de l’Île de Beauté” (IGP), „Lonzo de l’Île de Beauté” (IGP), „Coppa de l’Île de Beauté” (IGP)] (JO 2021, L 383, p. 1, denumită în continuare „decizia atacată”).

Cadrul juridic

2 Considerentele (19), (58) și (61) ale Regulamentului (UE) nr. 1151/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 noiembrie 2012 privind sistemele din domeniul calității produselor agricole și alimentare (JO 2012, L 343, p. 1) au următorul cuprins:

„(19) Asigurarea respectării uniforme în întreaga Uniune [Europeană] a drepturilor de proprietate intelectuală aferente denumirilor protejate în Uniune reprezintă o prioritate care poate fi îndeplinită cu mai multă eficacitate la nivelul Uniunii.

[…]

(58) Pentru a asigura faptul că denumirile de origine, indicațiile geografice și specialitățile tradiționale garantate îndeplinesc condițiile prevăzute de prezentul regulament, cererile ar trebui examinate de autoritățile naționale din statul membru în cauză, în conformitate cu dispozițiile comune minime, printre care se numără o procedură națională de opoziție.

Comisia [Europeană] ar trebui să examineze ulterior cererile, pentru a se asigura că nu există erori flagrante și că au fost luate în considerare legislația Uniunii și interesele părților interesate din afara statului membru în care se depune cererea.

[…]

(61) Procedura de înregistrare pentru denumirile de origine protejate, indicațiile geografice protejate și specialitățile tradiționale garantate, inclusiv perioada de cercetare și cea de opoziție, ar trebui redusă și ameliorată, în special în ceea ce privește procesul decizional. Comisia, la ale cărei hotărâri contribuie, în anumite condiții, statele membre, ar trebui să aibă responsabilitatea procesului decizional privind înregistrarea. […]"

3 Titlul II din Regulamentul nr. 1151/2012, intitulat „Denumiri de origine protejate și indicații geografice protejate", conține articolul 6, intitulat, la rândul său, „Caracter generic, coincidențe cu denumiri de soiuri de plante și de rase de animale, cu denumiri omonime și mărci", care prevede la alineatul (3) primul paragraf:

„O denumire propusă pentru înregistrare care este omonimă sau parțial omonimă cu o denumire deja înregistrată în registrul instituit în temeiul articolului 11 nu poate fi înregistrată decât dacă există, în practică, o distincție suficientă între condițiile de utilizare locală și tradițională și prezentarea denumirii omonime înregistrate ulterior, pe de o parte, și denumirea introdusă deja în registru, pe de altă parte, luând în considerare necesitatea de a asigura un tratament echitabil al producătorilor în cauză și de a nu induce în eroare consumatorii."

4 Articolul 7 alineatul (1) din acest regulament, intitulat „Caietul de sarcini", prevede:

„O denumire de origine protejată sau o indicație geografică protejată trebuie să fie conformă cu un caiet de sarcini care să includă cel puțin:

(a) denumirea care urmează a fi protejată ca denumire de origine sau indicație geografică, astfel cum este folosită în limbajul comercial sau în limbajul comun, și numai în limbile care sunt sau au fost folosite în mod tradițional în descrierea unui produs specific în zona geografică delimitată;

[…]"

5 Articolul 8 alineatul (1) litera (b) din regulamentul menționat prevede printre altele că o cerere de înregistrare a unei indicații geografice trebuie să includă cel puțin caietul de sarcini prevăzut la articolul 7.

6 Potrivit articolului 11 alineatul (1) din același regulament:

„[…] Comisia adoptă acte de punere în aplicare pentru instituirea și menținerea la zi a unui registru al denumirilor de origine protejate și al indicațiilor geografice protejate recunoscute în temeiul acestui sistem, registru care se află la dispoziția publicului."

7 Articolul 13 din Regulamentul nr. 1151/2012, intitulat „Protecție", prevede:

„(1) Denumirile înregistrate sunt protejate împotriva:

[…]

(b) oricărei utilizări abuzive, imitări sau evocări, chiar dacă adevărata origine a produselor sau a serviciilor este indicată sau dacă denumirea protejată este tradusă sau însoțită de cuvinte precum «gen», «tip», «metodă», «așa cum se prepară la/în», «imitație» sau alte cuvinte similare, inclusiv atunci când produsele respective sunt folosite ca ingrediente;

[…]

(3) Statele membre adoptă măsurile administrative și juridice corespunzătoare pentru a preveni sau opri utilizarea ilegală a denumirilor de origine protejate și a indicațiilor geografice protejate menționate la alineatul (1), produse sau comercializate în statul membru respectiv.

În acest scop, statele membre desemnează autoritățile responsabile cu luarea acestor măsuri, în conformitate cu procedurile stabilite de fiecare stat membru.

Autoritățile respective oferă garanții corespunzătoare de obiectivitate și imparțialitate și au la dispoziție personal calificat și resursele necesare pentru îndeplinirea funcțiilor lor.”

8 Articolul 49 din acest regulament, intitulat „Cererile de înregistrare a denumirilor”, precizează:

„[…]

(2) Atunci când cererea în temeiul sistemului prezentat la titlul II se referă la o zonă geografică dintr-un stat membru sau când cererea în temeiul sistemului prezentat la titlul III este pregătită de un grup stabilit într-un stat membru, aceasta trebuie adresată autorităților din statul membru respectiv.

Statul membru examinează cererea prin mijloace adecvate, pentru a se asigura că este justificată și că îndeplinește condițiile sistemului respectiv.

(3) În cadrul controlului prevăzut la alineatul (2) al doilea paragraf din prezentul articol, statul membru inițiază o procedură națională de opoziție prin care asigură publicarea adecvată a cererii și stabilește o perioadă rezonabilă în care orice persoană fizică sau juridică având un interes legitim și care este stabilită sau își are reședința pe teritoriul său poate depune o opoziție față de cerere.

[…]

(4) Dacă consideră, după evaluarea opoziției primite, că sunt îndeplinite cerințele prezentului regulament, statul membru poate adopta o decizie favorabilă și transmite Comisiei un dosar de cerere. În acest caz, informează Comisia cu privire la opozițiile admisibile primite din partea persoanei fizice sau juridice care a comercializat produsele în cauză în mod legal prin utilizarea continuă a denumirilor în cauză pe o perioadă de cel puțin cinci ani înainte de data publicării menționată la alineatul (3).

[…]”

9 Articolul 50 din regulamentul menționat, intitulat „Verificarea de către Comisie și publicarea în scopul manifestării opoziției”, prevede:

„(1) Comisia examinează, prin mijloace adecvate, eventualele cereri primite în temeiul articolului 49, pentru a se asigura că sunt justificate și că îndeplinesc condițiile sistemului respectiv. Verificarea nu trebuie să dureze mai mult de șase luni. În cazul în care această perioadă este depășită, Comisia îi comunică în scris solicitantului motivele întârzierii.

[…]

(2) În cazul în care, pe baza verificării efectuate în conformitate cu alineatul (1) primul paragraf, Comisia consideră că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de prezentul regulament, aceasta publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*:

(a) documentul unic și trimiterea la publicarea caietului de sarcini, în cazul cererilor depuse în temeiul sistemului prevăzut la titlul II;

[…]”

10 Articolul 52 din același regulament, intitulat „Decizia privind înregistrarea”, prevede la alineatul (1):

„Atunci când, pe baza informațiilor puse la dispoziția sa în urma verificării efectuate în temeiul articolului 50 alineatul (1) primul paragraf, consideră că nu sunt îndeplinite condițiile pentru înregistrare, Comisia adoptă acte de punere în aplicare pentru respingerea cererii. […]”

Istoricul litigiului

11 Istoricul litigiului a fost rezumat la punctele 4-10 din hotărârea atacată după cum urmează:

„4 Denumirile «Jambon sec de Corse»/«Jambon sec de Corse – Prisuttu», «Lonzo de Corse» /«Lonzo de Corse – Lonzu» și «Coppa de Corse»/«Coppa de Corse – Coppa di Corsica» au făcut obiectul unei înregistrări ca denumiri de origine protejate (DOP-uri) la 28 mai 2014, prin Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 581/2014 al Comisiei (JO 2014, L 160, p. 23), Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 580/2014 al Comisiei (JO 2014, L 160, p. 21) și, respectiv, Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 582/2014 al Comisiei (JO 2014, L 160, p. 25) (denumite în continuare «regulamentele prin care s-au înregistrat DOP-urile în cauză»).

5 În luna decembrie 2015, [Cunsorziu di i Salamaghji Corsi – Consortium des Charcutiers Corses] a depus la autoritățile naționale franceze șapte cereri de înregistrare ca indicații geografice protejate (IGP-uri), în temeiul [Regulamentului (UE) nr. 1151/2012]. Cele șapte cereri privesc următoarele denumiri pe care reclamanții le exploatează: «Jambon sec de l’Île de Beauté», «Coppa de l’Île de Beauté», «Lonzo de l’Île de Beauté», «Saucisson sec de l’Île de Beauté», «Pancetta de l’Île de Beauté», «Figatelli de l’Île de Beauté» și «Bulagna de l’Île de Beauté».

6 La 20 aprilie 2018, ministrul agriculturii și alimentației și ministrul economiei și finanțelor au adoptat șapte ordine de omologare a celor șapte caiete de sarcini corespunzătoare în vederea transmiterii acestora către Comisia Europeană spre aprobare.

7 În paralel, prin cererile introduse la 27 iunie 2018 la Conseil d'État (Consiliul de Stat, Franța), sindicatul care deține caietele de sarcini aferente DOP-urilor «Jambon sec de Corse – Prisuttu», «Coppa de Corse – Coppa di Corsica» și «Lonzo de Corse – Lonzu» a solicitat anularea Hotărârilor din 20 aprilie 2018 privind omologarea caietelor de sarcini aferente denumirilor «Jambon sec de l'Île de Beauté», «Coppa de l'Île de Beauté» și «Lonzo de l'Île de Beauté» în vederea transmiterii către Comisie a cererilor de înregistrare a acestora ca IGP-uri, în special pentru motivul că termenul «Île de Beauté» imita sau evoca termenul «Corse» și, prin urmare, introducea o confuzie cu denumirile deja înregistrate ca DOP-uri.

8 La 17 august 2018, cele șapte cereri de înregistrare ca IGP-uri a denumirilor în cauză au fost transmise Comisiei. În ceea ce privește cererile de înregistrare ca IGP-uri a denumirilor «Jambon sec de l'Île de Beauté», «Lonzo de l'Île de Beauté» și «Coppa de l'Île de Beauté», Comisia a trimis autorităților naționale două scrisori, la 12 februarie 2019 și la 24 noiembrie 2020, solicitând clarificări, în special în ceea ce privește problema eventualei lor ineligibilități pentru înregistrare. Autoritățile naționale au răspuns în esență că, în opinia lor, cele două grupe de produse (și anume, DOP-urile înregistrate și cererile de protecție ca IGP-uri) erau în mod clar diferite în ceea ce privește produsele și că denumirile li se păreau suficient de distincte.

9 Printr-o hotărâre din 19 decembrie 2019 referitoare la denumirea «Jambon sec de l'Île de Beauté» (IGP) și prin două hotărâri din 13 februarie 2020 referitoare la denumirile «Coppa de l'Île de Beauté» (IGP) și, respectiv, «Lonzo de l'Île de Beauté» (IGP), Conseil d'État (Consiliul de Stat) a respins cele trei cereri menționate anterior (a se vedea punctul 7 de mai sus) printre altele pentru motivul că «folosirea unor termeni diferiți și diferența dintre măsurile de protecție conferite de o denumire de origine, pe de o parte, și de o indicație geografică, pe de altă parte, sunt de natură să înlăture riscul ca, în prezența indicației geografice contestate, unor consumatori normal informați și suficient de atenți și avizați să le fie indusă în mod direct, ca imagine de referință, marfa care beneficiază de denumirea de origine protejată deja înregistrată[; p]rin urmare, reclamanții nu pot susține în mod întemeiat că decretul atacat ar încălca dispozițiile […] articolului 13 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul [nr. 1151/2012]» (punctul 5 din cele trei hotărâri ale Conseil d'État (Consiliul de Stat).

10 Prin decizia [în litigiu], Comisia a respins cele trei cereri de înregistrare ca IGP a denumirilor «Jambon sec de l'Île de Beauté», «Lonzo de l'Île de Beauté» și «Coppa de l'Île de Beauté» pentru motivul că, întrucât aceste denumiri au fost utilizate cu încălcarea articolului 13 din Regulamentul nr. 1151/2012, cererile menționate nu respectau condițiile de eligibilitate pentru înregistrare, și anume articolul 7 alineatul (1) litera (a) din regulamentul menționat."

Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată

12 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 24 ianuarie 2022, recurenții au introdus o acțiune având ca obiect o cerere întemeiată pe articolul 263 TFUE și prin care solicitau anularea deciziei în litigiu.

13 În susținerea acțiunii formulate, recurenții au invocat două motive, întemeiate, pe de o parte, pe faptul că Comisia și-ar fi depășit competențele, precum și, pe de altă parte, pe faptul că autoritățile naționale și Conseil d'État ar fi demonstrat în mod suficient conformitatea cu articolele 7 și 13 din Regulamentul nr. 1151/2012 a celor trei cereri de înregistrare respinse prin decizia în litigiu.

14 În primul rând, după ce a expus, mai întâi, la punctele 21-24 din hotărârea atacată, principiile care stau la baza sistemului de protecție a DOP și a IGP instituit prin Regulamentul nr. 1151/2012, Tribunalul a amintit, la punctul 38 din această hotărâre, că este de competența Comisiei, în temeiul articolului 52 alineatul (1) din acest regulament, să refuze înregistrarea în cazul în care consideră nelegală utilizarea în comerț a denumirii candidate la înregistrare.

15 În continuare, la punctele 42-44 din hotărârea atacată, Tribunalul a arătat că Comisia dispunea de o marjă de apreciere autonomă în cadrul examinării cererilor de înregistrare. Tribunalul a constatat, la punctul 49 din această hotărâre, că Comisia a efectuat într-adevăr o examinare aprofundată a cererilor de înregistrare.

16 În sfârșit, pentru motivele expuse la punctele 51-60 din hotărârea menționată, Tribunalul a respins argumentele recurenților prin care susțineau că, în cadrul examinării unei cereri de înregistrare a unei denumiri ca DOP sau IGP, Comisia nu dispune decât de o marjă de apreciere limitată sau chiar inexistentă.

17 În al doilea rând, după ce a respins argumentele recurenților prin care se urmărește să se demonstreze că Comisia ar fi ținută de aprecierile autorităților naționale în ceea ce privește riscul de evocare determinat de denumirile candidate la înregistrare, Tribunalul a examinat, la punctele 78-108 din hotărârea atacată, examinarea elementelor pe baza cărora Comisia a respins cererile în cauză. Tribunalul a concluzionat că Comisia nu a săvârșit nicio eroare de apreciere în această privință.

18 În consecință, Tribunalul a respins acțiunea în totalitate.

Concluziile părților

19 Recurenții solicită Curții:

– anularea hotărârii atacate;

– anularea deciziei în litigiu și

– obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

20 Comisia solicită Curții:

– respingerea recursului și

– obligarea recurenților la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la cererea de trimitere către Marea Cameră

21 Prin înscrisul depus la grefa Curții la 23 ianuarie 2024, recurenții au solicitat ca prezenta cauză să fie atribuită unei camere extinse a Curții sau chiar Marii Camere.

22 În această privință, este necesar să se arate de la bun început că nicio dispoziție din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene sau din Regulamentul de procedură al Curții nu prevede soluționarea acestui tip de cerere din partea unei părți în proces, alta decât un stat membru sau o instituție a Uniunii, în cadrul unui recurs (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 iulie 2014, Leone, C-173/13, EU:C:2014:2090, punctul 19).

23 În temeiul articolului 60 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, completul de judecată căruia i-a fost trimisă cauza poate, în mod cert, în orice stadiu al procedurii, să solicite Curții trimiterea acelei cauze unui complet de judecată compus din mai mulți judecători, dar aceasta este o măsură pe care camera căreia i-a fost atribuită cauza o adoptă în principiu din oficiu și în mod liber (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 iulie 2014, Leone, C-173/13, EU:C:2014:2090, punctul 20).

24 În speță, Camera întâi a Curții consideră că nu este necesar să solicite Curții trimiterea prezentei cauze la Marea Cameră.

Cu privire la recurs

25 În susținerea recursului formulat, recurenții invocă patru motive. Primul motiv este întemeiat pe încălcarea articolelor 7 și 13 din Regulamentul nr. 1151/2012, în măsura în care Tribunalul ar fi permis Comisiei să respingă o cerere de înregistrare în temeiul articolului 13 din acest regulament. Al doilea motiv este întemeiat pe încălcarea articolelor 49, 50 și 52 din regulamentul menționat, în măsura în care Tribunalul ar fi autorizat Comisia să își depășească competențele. Al treilea motiv este întemeiat pe încălcarea articolului 50 din același regulament, precum și a principiului general al bunei administrări, în măsura în care Tribunalul a statuat că Comisia nu era obligată să ia în considerare aprecierile autorităților și ale instanțelor naționale. Al patrulea motiv este întemeiat pe încălcarea articolelor 7 și 13 din Regulamentul nr. 1151/2012, precum și a obligației Tribunalului de a-și motiva hotărârile.

26 Din moment ce, prin intermediul celui de al doilea motiv, recurenții invocă încălcarea de către Tribunal a normelor de repartizare a competențelor între autoritățile naționale, pe de o parte, și Comisie, pe de altă parte, în cadrul examinării cererilor de înregistrare a denumirilor ca IGP, acest motiv trebuie analizat de la bun început înainte de a se pronunța cu privire la primul, la al treilea și la al patrulea motiv, referitoare la aplicarea condițiilor necesare pentru o astfel de înregistrare.

Cu privire la al doilea motiv

Argumentația părților

27 Prin intermediul celui de al doilea motiv, recurenții susțin că Tribunalul, prin faptul că a statuat, la punctul 44 din hotărârea atacată, că Comisia nu a depășit limitele competenței sale în temeiul Regulamentului nr. 1151/2012, a săvârșit o eroare de drept. Potrivit recurenților, având în vedere normele privind partajarea competențelor între această instituție și autoritățile naționale, astfel cum au fost instituite la articolul 49 alineatul (2) și la articolul 50 alineatul (1) din acest regulament, competența Comisiei ar fi limitată, contrar celor statuate de Tribunal la punctele

50-61 din hotărârea atacată, la a verifica dacă autoritățile naționale i-au transmis dosare complete fără a săvârși erori vădite de apreciere a condițiilor de eligibilitate a denumirilor vizate de aceste cereri. Or, decizia în litigiu nu ar fi întemeiată pe astfel de motive.

28 În orice caz, nu ar fi de competența Comisiei să substituie aprecierea autorităților naționale cu propria apreciere, cu atât mai mult atunci când motivul de refuz invocat de această instituție a fost deja înlăturat de o instanță națională în temeiul unei decizii care a dobândit autoritate de lucru judecat.

29 Comisia contestă această argumentație.

Aprecierea Curții

30 În primul rând, potrivit modului de redactare a articolului 49 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1151/2012, atunci când o cerere de înregistrare a unei denumiri ca IGP se referă la o zonă geografică dintr-un stat membru, aceasta trebuie adresată autorităților din statul membru respectiv, care o examinează prin „mijloace adecvate”, pentru a se asigura că este justificată și că îndeplinește condițiile de înregistrare prevăzute de regulamentul menționat. În conformitate cu articolul 49 alineatul (3) din același regulament, statul membru inițiază o procedură națională de opoziție prin care asigură publicarea adecvată a cererii și stabilește o perioadă rezonabilă în care orice persoană fizică sau juridică având un interes legitim și care este stabilită sau își are reședința pe teritoriul său poate depune o opoziție față de cerere.

31 După ce a examinat admisibilitatea declarațiilor de opoziție primite, dacă statul membru consideră că cererea respectă cerințele Regulamentului nr. 1151/2012, acesta poate, în temeiul articolului 49 alineatul (4) din acest regulament, să pronunțe o decizie favorabilă asigurându-se că aceasta este făcută publică și că orice persoană care are un interes legitim are posibilitatea unei căi de atac. La sfârșitul acestei faze naționale, statul membru respectiv depune un dosar de cerere la Comisie, care îl informează cu privire la opozițiile admisibile.

32 Potrivit articolului 50 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1151/2012, Comisia examinează prin „mijloace adecvate” cererea pe care o primește în conformitate cu articolul 49 din acest regulament, pentru a verifica dacă este justificată și dacă îndeplinește condițiile de înregistrare a denumirii solicitate.

33 Rezultă că dispozițiile Regulamentului nr. 1151/2012 stabilesc un sistem de repartizare a competențelor, în cadrul căruia Comisia nu poate lua decizia de a înregistra o denumire ca DOP sau ca IGP decât dacă autoritățile statului membru în cauză i-au prezentat o cerere în acest scop, cerere cu privire la care autoritățile respective trebuie să fi verificat dacă este justificată și îndeplinește condițiile de înregistrare prevăzute de acest regulament (a se vedea prin analogie Hotărârea din 6 decembrie 2001, Carl Kühne și alții, C-269/99, EU:C:2001:659, punctul 53). Din această perspectivă, Curtea a arătat, la punctul 36 din Hotărârea din 29 ianuarie 2020, GAEC Jeanningros (C-785/18, EU:C:2020:46), că decizia de înregistrare a Comisiei este condiționată de decizia prealabilă adoptată de autoritățile naționale competente cu privire la cererea de înregistrare.

34 În plus, deși Curtea a statuat deja că Comisia își poate întemeia aprecierea pe cea făcută în prealabil de autoritățile naționale atunci când aceasta nu este afectată de o eroare vădită (a se vedea prin analogie Hotărârea din 6 decembrie 2001, Carl Kühne și alții, C-269/99, EU:C:2001:659, punctul 60, precum și Hotărârea din 2 iulie 2009, Bavaria și Bavaria Italia,

C-343/07, EU:C:2009:415, punctele 90, 93 și 99), Curtea nu a declarat că această instituție ar fi ținută de aprecierea autorităților respective în ceea ce privește, printre altele, compatibilitatea denumirii în cauză cu dreptul Uniunii.

35 În această privință, în cadrul acestei partajări a competențelor, trebuie arătat, pe de o parte, că atât modul de redactare a articolului 49 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1151/2012, cât și modul de redactare a articolului 50 alineatul (1) din acest regulament precizează că cererile de înregistrare trebuie examinate atât de autoritățile naționale, cât și de Comisie, prin „mijloace adecvate”. Astfel cum a constatat Tribunalul la punctul 43 din hotărârea atacată în ceea ce privește articolul 50 alineatul (1) din regulamentul menționat, această dispoziție nu definește noțiunea de „mijloace adecvate”, ci lasă Comisiei sarcina de a aprecia natura și întinderea acestor mijloace, astfel încât recurenții nu pot susține că examinarea efectuată de autoritățile naționale în temeiul articolului 49 alineatul (2) din același regulament s-ar impune Comisiei.

36 Pe de altă parte, articolul 50 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1151/2012 prevede că Comisia verifică dacă cererile de înregistrare sunt justificate și dacă îndeplinesc condițiile impuse de acest regulament.

37 Or, din această dispoziție nu reiese nicidecum că examinarea condițiilor de înregistrare de către Comisie ar fi limitată, în orice mod, de examinarea inițială efectuată de autoritățile naționale.

38 Prin urmare, Tribunalul a putut statua în mod întemeiat, la punctul 44 din hotărârea atacată, că aprecierea autorităților naționale nu este obligatorie pentru Comisie și că aceasta dispune, în ceea ce privește decizia sa de a înregistra o denumire ca IGP, de o marjă de apreciere autonomă. Astfel, după cum reiese din cuprinsul punctului 59 din această hotărâre, marja de apreciere a acestei instituții nu este „limitată sau inexistentă” decât în ceea ce privește aprecierea legalității înscrisurilor care constituie dosarul cererii de înregistrare reunite de autoritățile naționale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 ianuarie 2020, GAEC Jeanningros, C-785/18, EU:C:2020:46, punctele 25, 26 și 36).

39 În al doilea rând, această putere autonomă de apreciere a Comisiei este susținută, pe de o parte, de interpretarea considerentului (19) al Regulamentului nr. 1151/2012, potrivit căruia asigurarea respectării uniforme în întreaga Uniune a drepturilor de proprietate intelectuală aferente denumirilor protejate în Uniune reprezintă o prioritate care poate fi îndeplinită cu mai multă eficacitate la nivelul Uniunii. Astfel, după cum arată domnul avocat general la punctul 63 din concluzii, Comisia este învestită, în cadrul realizării acestui obiectiv, cu puterea de a asigura aplicarea uniformă a condițiilor de înregistrare, astfel încât, în lipsa unei puteri autonome de apreciere în această privință, instituția menționată nu ar fi în măsură să împiedice ca aceste condiții de înregistrare să primească o aplicare diferențiată în cadrul statelor membre.

40 Pe de altă parte, considerentul (58) al Regulamentului nr. 1151/2012 precizează că examinarea cererilor se efectuează de către autoritățile naționale în conformitate cu dispozițiile comune minime care includ o procedură națională de opoziție. Potrivit aceluiași considerent, Comisia ar trebui să „examineze ulterior cererile pentru a se asigura că nu există erori flagrante și că au fost luate în considerare legislația Uniunii și interesele părților interesate din afara statului membru în care se depune cererea”.

41 Or, dacă examinarea cererilor de înregistrare de către Comisie ar trebui limitată, astfel cum susțin recurenții, la a verifica dacă dosarele sunt complete și dacă există sau nu erori vădite, această instituție nu ar fi în măsură să efectueze „examinarea aprofundată” prevăzută în considerentul

(58) al Regulamentului nr. 1151/2012. În cadrul acestei examinări, Comisia nu poate fi împiedicată să verifice conformitatea acestei cereri cu condițiile de înregistrare stabilite de acest regulament, astfel cum impune articolul 50 alineatul (1) din regulamentul respectiv. Acest lucru este confirmat de importanța pe care termenii considerentului menționat o acordă respectării, atât de către cererea de înregistrare, cât și de către autoritățile naționale, a cerințelor comune minime care rezultă în special din regulamentul menționat.

42 În plus, trebuie arătat că, în temeiul considerentului (61) al acestui regulament, Comisia ar trebui să fie responsabilă pentru luarea deciziilor privind înregistrarea. Or, această instituție nu poate să își asume responsabilitatea finală pentru adoptarea deciziei în materie de înregistrare decât dacă aceasta dispune de o putere autonomă de apreciere, fără a fi ținută de rezultatul la care a condus examinarea prealabilă a condițiilor de înregistrare de către autoritățile naționale.

43 Prin urmare, Tribunalul nu a săvârșit o eroare de drept atunci când a statuat, la punctul 44 din hotărârea atacată, că Comisia nu a încălcat limitele competenței sale atunci când a verificat, în temeiul articolului 50 din Regulamentul nr. 1151/2012, dacă sunt îndeplinite condițiile de înregistrare a unei denumiri.

44 În plus, acesta a apreciat în mod întemeiat, la punctele 63 și 64 din hotărârea atacată, că, din moment ce Comisia dispune de o putere autonomă de apreciere, o decizie a unei instanțe naționale care a dobândit autoritate de lucru judecat nu poate fi invocată pentru a repune în discuție aprecierea Comisiei.

45 În consecință, al doilea motiv trebuie respins ca nefondat.

Cu privire la primul motiv

Argumentația părților

46 Prin intermediul primului motiv, recurenții susțin că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a statuat că articolul 13 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1151/2012 putea servi drept temei pentru o decizie a Comisiei de respingere a cererii de înregistrare.

47 În primul rând, la punctul 35 din hotărârea atacată, Tribunalul ar fi considerat în mod eronat că Comisia este competentă să verifice existența unei încălcări a protecției denumirilor înregistrate împotriva oricărei evocări prevăzute la articolul 13 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1151/2012, deși articolul 13 alineatul (3) din acest regulament ar rezerva această competență statelor membre.

48 În al doilea rând, procedând astfel, Tribunalul ar fi extins numărul condițiilor de eligibilitate pentru înregistrare prevăzute la articolul 7 din regulamentul menționat, incluzând în mod eronat examinarea cerinței prevăzute la articolul 13 alineatul (1) litera (b) din același regulament, și anume ca denumirea a cărei înregistrare se solicită ca IGP să nu încalce protecția împotriva evocării.

49 În al treilea rând, Tribunalul s-ar fi limitat, la punctele 38 și 39 din hotărârea atacată, să valideze afirmația eronată a Comisiei potrivit căreia utilizarea în comerț a denumirilor vizate de cererile de înregistrare era nelegală, deși această instituție nu ar dispune de elementele care să îi permită

să aprecieze condițiile în care sunt comercializate produsele vizate de aceste denumiri. Eroarea de drept săvârșită astfel de Tribunal ar conduce în plus la interzicerea oricărei coexistențe între o DOP și o IGP.

50 Comisia contestă această argumentație.

Aprecierea Curții

51 În temeiul articolului 13 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1151/2012, o denumire înregistrată este protejată împotriva oricărei utilizări abuzive, imitări sau evocări, chiar dacă originea adevărată a produsului este indicată sau dacă denumirea protejată este tradusă sau însoțită de expresii precum „gen”, „tip”, „metodă”, „precum produs în”, „imitație” sau altă expresie similară.

52 Reiese din articolul 7 alineatul (1) și din articolul 8 alineatul (1) litera (b) din acest regulament că elaborarea caietului de sarcini pe care trebuie să îl respecte o IGP constituie o etapă necesară a procedurii de înregistrare. Acesta trebuie în special, în temeiul articolului 7 alineatul (1) litera (a) din regulamentul menționat, să includă denumirea a cărei protecție se solicită, astfel cum „este folosită în limbajul comercial sau în limbajul comun”.

53 Așa cum a statuat Tribunalul, în esență, la punctul 36 din hotărârea atacată, o denumire nu poate beneficia de înregistrare ca IGP dacă s-ar constata că aceasta evocă o denumire care este deja înregistrată ca DOP. Într-adevăr, după cum arată domnul avocat general la punctul 75 din concluzii, o asemenea înregistrare ar lipsi în mod necesar de efect util protecția acordată denumirii înregistrate anterior.

54 Desigur, articolul 13 alineatul (3) din același regulament precizează că statele membre previn și încetează utilizarea unor denumiri care evocă o denumire înregistrată ca DOP sau IGP care sunt produse sau comercializate pe teritoriul lor. Astfel, evocarea nu poate fi constatată decât în urma unei aprecieri globale a autorităților naționale, care include ansamblul elementelor relevante ale cauzei (a se vedea prin analogie Hotărârea din 9 septembrie 2021, Comité Interprofessionnel du Vin de Champagne, C-783/19, EU:C:2021:713, punctul 60).

55 Cu toate acestea, așa cum a amintit Tribunalul la punctul 42 din hotărârea atacată, articolul 50 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1151/2012 impune Comisiei să verifice dacă cererea de înregistrare îndeplinește condițiile prevăzute de acest regulament.

56 Or, în măsura în care o denumire care evocă o denumire deja înregistrată nu este conformă cu articolul 13 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1151/2012, ea nu poate beneficia de protecția prevăzută de acest regulament. Astfel, cerința care decurge din articolul 7 alineatul (1) litera (a) și din articolul 8 alineatul (1) litera (b) din regulamentul menționat, potrivit căreia, pentru a fi eligibilă pentru înregistrare, denumirea trebuie să fie menționată în caietul de sarcini conținut în această cerere, astfel cum „este folosită în limbajul comercial sau în limbajul comun”, implică în mod necesar o utilizare lipsită de orice încălcare a dispozițiilor aceluiași regulament.

57 În plus, articolul 6 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1151/2012 prevede în mod expres că o denumire propusă pentru înregistrare care este parțial sau total omonimă cu o denumire deja înscrisă în registrul instituit în conformitate cu articolul 11 din acest regulament nu poate fi înregistrată, cu excepția cazului în care condițiile de utilizare locale și tradiționale și prezentarea omonimului înregistrat ulterior sunt în practică suficient de distincte de denumirea deja înscrisă

în registru. În conformitate cu această dispoziție, respectarea protecției acordate unei denumiri înregistrate anterior figurează printre condițiile de înregistrare pe care Comisia este obligată să le verifice în temeiul articolului 50 alineatul (1) din acest regulament.

58 Prin urmare, Comisia este obligată, înainte de a adopta o decizie de înregistrare, să verifice dacă denumirea a cărei înregistrare se solicită nu aduce atingere protecției de care beneficiază, în întreaga Uniune, o altă denumire deja înregistrată.

59 În consecință, Tribunalul a statuat fără a săvârși o eroare de drept, la punctele 36 și 37 din hotărârea atacată, că revenea în speță Comisiei sarcina de a verifica dacă utilizarea denumirilor candidate la înregistrare nu încălca protecția împotriva evocării prevăzută la articolul 13 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1151/2012 de care beneficiază o denumire înregistrată ca DOP.

60 Această concluzie nu este repusă în discuție de argumentul recurenților potrivit căruia această apreciere a Tribunalului ar echivala cu a repune în discuție principiul coexistenței unei denumiri înregistrate ca DOP cu o denumire înregistrată ca IGP.

61 În fapt, pe de o parte, este cert că Curtea recunoaște principiilor elaborate în cadrul interpretării fiecărui regim de protecție o aplicare transversală, astfel încât să se asigure o aplicare coerentă a dispozițiilor dreptului Uniunii referitoare la protecția denumirilor și a indicațiilor geografice (Hotărârea din 9 septembrie 2021, Comité Interprofessionnel du Vin de Champagne, C-783/19, EU:C:2021:713, punctul 32).

62 Pe de altă parte, un risc de evocare poate exista independent de regimul de care beneficiază denumirile deja înregistrate și cel în care denumirile sunt candidate la înregistrare. Astfel, este cert că noțiunea de „evocare” acoperă ipoteza în care termenul utilizat pentru a desemna un produs încorporează o parte a unei denumiri protejate, astfel încât consumatorului, în prezența denumirii produsului, îi este indusă, ca imagine de referință, marfa care beneficiază de această denumire (Hotărârea din 9 septembrie 2021, Comité Interprofessionnel du Vin de Champagne, C-783/19, EU:C:2021:713, punctul 55 și jurisprudența citată).

63 În aceste condiții, tot fără a săvârși o eroare de drept, Tribunalul a putut constata, la punctul 39 din hotărârea atacată, că exista un risc de evocare între o denumire protejată ca DOP și denumirile candidate la înregistrare ca IGP.

64 În măsura în care recurenții contestă aprecierile Tribunalului de la punctele 38 și 39 din hotărârea atacată, referitoare la comparația dintre denumirile înregistrate ca DOP și denumirile candidate, trebuie amintit că aceste aprecieri de fapt nu pot fi repuse în discuție, cu excepția cazului denaturării faptelor, în stadiul recursului (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 septembrie 2017, EUIPO/Instituto dos Vinhos do Douro e do Porto, C-56/16 P, EU:C:2017:693, punctul 126). Întrucât recurenții nu au invocat o astfel de denaturare, argumentele lor în această privință trebuie respinse ca inadmisibile.

65 Rezultă că primul motiv de recurs trebuie respins în parte ca inadmisibil și în parte ca nefondat.

Cu privire la al treilea motiv

Argumentația părților

66 Prin intermediul celui de al treilea motiv, recurenții susțin că Tribunalul a încălcat articolul 51 din Regulamentul nr. 1151/2012, precum și principiul bunei administrări prin faptul că a refuzat să recunoască, la punctul 76 din hotărârea atacată, că, la examinarea cererilor de înregistrare, Comisia este obligată să ia în considerare aprecierile autorităților și ale instanțelor naționale.

67 Comisia solicită respingerea acestui motiv.

Aprecierea Curții

68 În primul rând, astfel cum s-a statuat la punctul 43 din prezenta hotărâre, Tribunalul a statuat în mod întemeiat că, în cadrul examinării cererilor de înregistrare, Comisia dispune de o putere autonomă de apreciere.

69 În plus, reiese din articolul 52 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1151/2012 că, atunci când adoptă acte de punere în aplicare prin care respinge o cerere de înregistrare, Comisia se întemeiază nu numai pe examinarea efectuată în conformitate cu articolul 50 alineatul (1) din acest regulament, ci și pe „baza informațiilor puse la dispoziția sa”, această din urmă precizare incluzând în mod necesar elementele transmise de statul membru.

70 Or, trebuie să se constate că recurenții, sub pretextul de a susține că aprecierile autorităților naționale nu au fost luate în considerare de Comisie cu ocazia adoptării deciziei în litigiu care încalcă principiul bunei administrări, susțin în realitate că aceste aprecieri erau obligatorii pentru Comisie și că aceasta trebuia, în consecință, să acorde înregistrarea denumirilor solicitate. Or, această argumentație se confundă cu cea invocată în susținerea celui de al doilea motiv, care nu a fost admis.

71 În al doilea rând, recurenții contestă aprecierile privind riscul de evocare efectuate de Tribunal pentru a confirma respingerea cererilor de înregistrare de către Comisie, fără a demonstra totuși că această instanță, procedând astfel, a săvârșit o denaturare a elementelor de probă și a faptelor.

72 Or, astfel cum s-a amintit la punctul 64 din prezenta hotărâre, aceste aprecieri de fapt nu pot fi repuse în discuție în stadiul recursului.

73 În consecință, al treilea motiv al recursului trebuie înlăturat ca fiind în parte inadmisibil și în parte nefondat.

Cu privire la al patrulea motiv

Argumentația părților

74 Prin intermediul celui de al patrulea motiv, recurenții susțin, în primul rând, că, prin faptul că a statuat, la punctele 88, 89 și 94 din hotărârea atacată, că o sinonimie între două denumiri determină în mod necesar o evocare în sensul articolului 13 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1151/2012, Tribunalul a săvârșit o eroare de drept. Astfel, sinonimia

denumirilor nu ar fi suficientă în sine pentru a determina un risc de evocare, o asemenea constatare nefiind posibilă decât în temeiul unei aprecieri globale a faptelor care figurează în dosar.

75 În al doilea rând, la punctele 78 și 81 din hotărârea atacată, Tribunalul și-ar fi însușit în mod eronat aprecierea Comisiei în temeiul căreia numai un public deosebit de avizat ar cunoaște diferențele calitative dintre produsele ale căror denumiri sunt protejate ca DOP și cele ale căror denumiri fac obiectul unei cereri de înregistrare ca IGP. Astfel, diferența de preț dintre produsele în cauză ar permite consumatorilor să le distingă.

76 Comisia contestă această argumentație.

Aprecierea Curții

77 În ceea ce privește prima critică, este necesar să se arate că, la punctul 93 din hotărârea atacată, Tribunalul a amintit că trebuie să se ia în considerare, în vederea aprecierii unui risc de evocare, întreaga denumire astfel cum este înregistrată și întreaga denumire candidată la înregistrare.

78 Întrucât recurenții au susținut în primă instanță că examinarea evocării nu privea decât termenii geografici ai denumirilor în conflict, Tribunalul s-a limitat să constate, la punctul 94 din această hotărâre, că, având în vedere sinonimia elementelor geografice ale denumirilor în cauză, admiterea acestui argument ar conduce în mod necesar la constatarea unei evocări și ar deservi cauza susținută de recurenți. Rezultă că prima critică provine dintr-o interpretare eronată a punctului 94 din hotărârea menționată.

79 În ceea ce privește a doua critică, recurenții reproșează Tribunalului că a confirmat, la punctele 78 și 81 din hotărârea atacată, că numai un public deosebit de avizat cunoaște diferențele calitative dintre denumirile protejate ca DOP și denumirile candidate la o înregistrare ca IGP, deși diferența de preț dintre produsele în cauză ar fi o indicație a diferenței de calitate.

80 Trebuie amintit că riscul de evocare este stabilit atunci când utilizarea unei denumiri produce, în percepția unui consumator european mediu, normal informat și suficient de atent și de avizat, o legătură suficient de directă și de univocă între această denumire și DOP. În această privință, existența unei astfel de legături poate rezulta din mai multe elemente, în special din încorporarea parțială a denumirii protejate, din apropierea fonetică și vizuală dintre cele două denumiri și din similitudinea care rezultă din aceasta și, chiar în lipsa acestor elemente, din proximitatea conceptuală dintre DOP și denumirea în cauză sau dintr-o similitudine între produsele acoperite de aceeași DOP și produsele sau serviciile acoperite de aceeași denumire. În cadrul aprecierii efectuate de Comisie, trebuie ca aceasta să țină seama de ansamblul elementelor pertinente care însoțesc utilizarea denumirii în cauză (Hotărârea din 9 septembrie 2021, Comité Interprofessionnel du Vin de Champagne, C-783/19, EU:C:2021:713, punctul 66).

81 Prin urmare, Tribunalul a putut considera în mod întemeiat, la punctul 83 din hotărârea atacată, că diferența de preț dintre produsele care beneficiază de protecție în calitate de DOP și produsele pentru care se solicită înregistrarea unei denumiri ca IGP nu este în sine determinantă pentru a elimina evocarea care poate rezulta din aprecierea elementelor amintite la punctul anterior din prezenta hotărâre.

82 În orice caz, susținând că Tribunalul nu a identificat în mod corect publicul de care ar trebui să se țină seama pentru a exclude orice risc de evocare, recurenții urmăresc în esență să repună în discuție constatările Tribunalului referitoare la caracteristicile publicului relevant. Or, rezultă dintr-o jurisprudență constantă că astfel de constatări intră în domeniul aprecierilor de natură factuală pentru care Tribunalul este singurul competent (Ordonanța din 29 octombrie 2020, Kerry Luxembourg/EUIPO, C-305/20 P, EU:C:2020:882, punctul 18 și jurisprudența citată).

83 Prin urmare, al patrulea motiv trebuie respins ca fiind în parte inoperant și în parte inadmisibil.

84 Întrucât niciunul dintre motivele invocate în susținerea recursului nu a fost admis, acesta trebuie respins în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

85 Potrivit articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din regulamentul menționat, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

86 Întrucât recurenții au căzut în pretenții, este necesar, în conformitate cu concluziile Comisiei, să fie obligați la plata propriilor cheltuieli de judecată, precum și a celor efectuate de Comisie.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară și hotărăște:

1) **Respinge recursul.**

2) **Obligă Cunsorziu di i Salamaghji Corsi – Consortium des Charcutiers Corses, Charcuterie Fontana, Costa et Fils, L'Aziana, Charcuterie Passoni, Orezza – Charcuterie la Castagniccia, Salaisons Réunies, Salaisons Joseph Pantaloni, Antoine Semidei și L'Atelu Corsu să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, pe cele efectuate de Comisia Europeană.**

Semnături